

оставатъ и ште измѣни сега! Тахсинъ паша не може нито да подозрѣва, че съмъ въ Търново. Впрочемъ другарити ми са люде, на които мога да смѣтамъ. Неште бѣде легка работа на Тахсиновити сбирове да ме ископчатъ изъ ръцѣтъ ми. Ахъ, видишь ли? Штѣхъ на-съ-малко или да те излъжа или да измѣна на думата си. Прѣди да трѣгна трѣбова да ида да кажа сбогомъ на Олга.

Митановъ.

На Олга Маринова . . .

Балкански.

Който я познава може да каже, че познава най-доблестната бѣлгарка. Тоя е послѣдний ни сбогомъ може-би. Кой знае ште ли ме види втори пътъ!

(Излизатъ. Слѣдъ малко влиза Митановъ).

ЯВЛЕНИЕ XII.

Митановъ, *(сѣда и слѣдъ малко мълчание).*

И азъ се раздѣлихъ съ него! . . . Не трѣбова ли да тичамъ подирѣ му? Може би опште не е стигналъ... Зашто тая тяжесть на гърдити ми? Една дума и азъ бѣхъ спасенъ отъ тая тяжесть . . . И тая дума нѣмахъ срѣдце да я кажа! . . . Това свиждане не растѣлкова ли хвалби ти и заканванията на Марина? . . . То е скроено . . . Той ште го заплати съ животътъ си . . . Тая вѣчеръ, казваше той. И Балкански отива тая вѣчеръ у внука му . . . Зашто ме напуштатъ сили ти ми? *(Иска да вика)*. Никой въ къшти. Само азъ мога да предовратя гибелний ударъ . . . И азъ се колебаю да изпълня длъжностъта си! . . . Зашто се не усѣмни до толкова поне въ мене, да ми не открива свиждане то си съ Олга? . . . И тя го чака . . . И тя трепти отъ радостъ, че ште го прѣгърне . . . Балкански, зашто ме доуби? . . . Може-би опште е врѣме . . . Ахъ! . . .

(Завѣса та пада).